

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.

Titel: Udrag fra Drøm og Virkelighed

Citation: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 18. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069654080/facsimile.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

som Slangen indaandede i det kvindelige Bryst, til Menneskeslægstens Fordærvelse. – Nu? vil Du være min Søn?» – Han rakte mig Haanden; jeg trykkede den til mine Læber. »Deres Søn,« svarede jeg, »det er jeg, uden at besidde Deres Datter.« – Han trak Haanden fra mig, bukkede for mig, og sagde: »Nei, min unge Herre! Det bliver De ikke!« – Med lynende Øine, sammenknebne Læber og en Mine, hvis Bitterhed altid, naar jeg saa den, var mig en Rædsel, tilføiede han: »Geneer Dig ikke! jeg har ikke udspejdet Dine Veie; maaskee har Du allerede truffet et bedre Valg.« – Taarerne kom mig i Øinene. – Han saa det, bød mig atter Haanden, og sagde formildet: »Nu vel, see først min Laura! Den himmelske Godhed, der lyser ud af hendes Øine, kunde vel smelte et haardere Hjerte end Dit.«

Det var netop Juleaften, da min Onkel førte mig ind i Frue W's Huus. Denne Dame var allerede meget aldrende, mange Aar ældre end den nys afdøde ulykkelige Søster. Hun var Enke, og levede med to Sønner, af hvilke den yngste var udenlands. Den ældste var endeel ældre end jeg. Denne, der var ligesom et Slags Vert i Huset, og hans Moder modtog mig med største Velvillie. Jeg saa nu *Laura*, og fandt i hende en lille Pige med lange smalle Arme og hele den uformelige Figur, som ofte udmærker de Aar, der skille Barneet fra den voksne Jomfrue. Hendes lille runde barnlige Ansigt var blegguult. Den sorte Sørgedragt klædte hende ikke. Det glatte, mørke Haar hængte i to tykke Fletninger ned ad Nakken. Den lidt opstaaende Næse, de næsten sorte, aflange Øine, de smalle, sorte Øiebryn, alt Dette gav hende en paafaldende Lighed med en chinesisk Figur, som sad paa et Consol i samme Værelse, og rystede paa Hovedet. – Jeg vidste ikke om jeg skulde lee eller græde ved at tænke paa, at min Onkel kunde fordre, at jeg for Livstid skulde binde mig til dette Barn. – »I Sandhed,« sagde jeg ved mig selv: »Man maa være hendes Fader, for at troe at hun nogensinde vil blive indtagende. O Himmel! hvilken Forskjel paa hende og min blonde, blomstrende *Lise*!« – I det jeg saaledes stod og betragtede hende, vendte hun sit Ansigt til den Side, hvor jeg befandt mig, og saa op til mig. – Min Onkels Ord, at en himmelsk Godhed lyste ud af hendes Øine, faldt mig ind. – »Det er sandt!« tilføiede jeg i mine Tanker: »saadanne Øine saa jeg aldrig før; og vilde man blot ikke tvinge mig til at ansee denne lille Mulat for min Brud, saa vilde dette Blik gjøre mig til hendes Ven for Livstid.« – I denne samme Juul blev jeg flere Gange buden til Frue W's,

og kunde ikke undslaae mig for at følge min Onkel derhen, endskjondt dette Huus var mig en Afsky. Frue W. gjorde et Indtryk paa mig, som jeg ikke kunde forklare mig selv. Hun var høi og rank; hendes Ansigt bar kjendelige Spoer af fordums Skjønhed; hendes Væsen var fuldkomment frit for al Tvang og Affectation, men havde dog noget besynderligt Fornemt og Imposant. Naar hun taledede med mig eller henvendte sine gennemtrængende Øiekast paa mig, forekom det mig, som om jeg skammede mig ved de Tanker, som i disse Dage beskæftigede mig, og som jeg ellers var stolt af at nære, og ansaae for ædle og fornuftige. Hendes Søn og den hele Cirkel af Omgangsvener, som jeg der traf, og hvis Dannelse og behagelige Tone alle Mennesker roste, mishagede og geneerte mig. Jeg var taus og fremmed, min Onkel kastede vrede Sideblik til mig, men yttrede aldrig med mindste Ord sin Misfornøielse, ligesaa lidt som han nævnedes sin Datter i vore eensomme Timer, eller spurgte, om hun behagede mig. –

Nytaarsaften indfandt jeg mig til bestemt Tid i Nyhavn med en Kareth, som jeg lod holde nogle Huse fra Justitsraad M's Gaard. Min Lise kom med en Bylt under Armen, fulgt af en Kone, som bar en lignende. Denne Kone, der var af Profession, hvad man pleier at kalde en Rendekjerling, havde undertiden gaaet Ærinder til mig fra Lise. Det geneerte mig, at hun uden Omstændigheder sprang op i Vognen til os, og tog Plads paa Forsædet. Imidlertid fik jeg snart Andet at tænke paa. – Den stakkels Lise var saa udmattet af det meget Arbeide, hvormed hun i de sidste Dage havde været plaget, og befandt sig saa ilde, at hun græd og neppe kunde taale Vognens Bevægelse. Konen trøstede hende i pøbelagtige Udtryk og med plumpe Vittigheder, hvoraf hun selv skoggerlo. Endelig naaede vi Fødselsstiftelsen, jeg ringede paa den store Port, bad Portneren kalde paa Candidat S., og overgav min grædende Patient i hans Hænder. Da jeg kom hjem, foregav jeg en stærk Hovedpine, lukkede mig inde, og tilbragte det Øieblik, da det forsvundne Aar gjør Plads for et nyt, med et beklemt Hjerte og tunge Anelser, der ikke bedroge mig, thi min Skjæbne vexlede med Aaret.

Klokkerne havde neppe begyndt at ringe til Høimesse paa Nytaarsmorgen, førend den mig forhadte Rendekjerling fra iafte stod for mig med et Budskab, der vel var skikket til at forsonde mig med Overbringeren. Hun meldte mig nemlig, at Lise havde født en Søn,